

ОПАСНАТА СЪПКА В ПРАВИЛНАТА ПОСОКА

Дейвид Уилкерсън
20 Септември 2010

Важността на постоянството в Бог

Бих желал да поговоря за една неуловимо опасна тенденция, която съществува сред много християни. На пръв поглед изглежда безобидна, но в действителност може да доведе до разрушителни последици. Наричам я - практикуването на "стъпка в правилната посока."

Със сигурност е добре да се направи стъпка на вяра, когато сме се доверили на Христос и като Христов служител, аз аплодирам такива стъпки. Но, Библията ни показва, че сме в голяма опасност, ако след тази първа стъпка не продължим напред с вяра.

Лот е един от главните примери в Библията. В 19-та глава на Битие четем за свръхестественото избавление на Лот от Содом и Гомор. Ангелът на Божия гняв се появява на сцената с предупреждение към Лот: "защото ние ще съсипем мястото, понеже силен стана викът им пред Господа, и Господ ни изпрати да го съсипем." (Битие 19: 13)

Когато Лот чу това, веднага подежда с вяра: "И тъй, Лот излезе и говори на зетъвете си, които щяха да водят дъщерите му и рече: Станете, излезте из това място .." (19:14). Лот повярва на предупреждението и го взе толкова сериозно, че каза на цялото си семейство.

После четем, че на следващия ден Лот се "мотаеше": "Когато се зазори, ангелите настояваха пред Лот и казаха: Стани, вземи жена си и двете си дъщери, които са тук, за да не погинеш сред беззаконието на този град! Но той се бавеше, затова мъжете хванаха за ръка него, ... И като ги изведоха вън, единият каза на Лот: Бягай за живота си! Да не погледнеш назад, нито да се спреш някъде в цялата тази околност! Бягай на планината, за да не погинеш! А Лот им каза: Ах, не, Господарю! Ето, слугата ти намери благоволение пред Теб ..." (Битие 19:15-19)

Лот знаеше, че е благословен със спасяващата Божията благодат. Той бе милостиво изведен от Содом, който Бог бе осъдил. Господ дори му каза точно накъде да бяга - към близката планина. И въпреки това, Лот се поколеба и зададе на Бог един твърде егоистичен въпрос: "Ето, слугата ти намери благоволение пред Теб и с опазването на живота ми Ти правиш още по-голяма милостта, която си ми оказал; но аз не мога да побягна на планината, да не би да ме постигне злото и да умра. Гледай, този град е близо и е малък — моля те, да прибягна там! Нека побягна там — не е ли малък град? И така животът ми ще се запази" (19:19-20).

Истината е, че Лот не искаше да отиде в планината, а да остане в полето в един град, наречен Сигор, което означава "малък." В съзнанието на Лот това, което поиска от Бог беше едно „малко нещо“.

Ето ви картина на човек, който прави стъпка в правилната посока чрез вяра, и ако бе продължил с вяра, той щеше да е по пътя на благословието, в съвършената воля на Бог.

По мое мнение, Лот е като много от християните днес - избавени от собствения ни Содом, спасени от живот в грях, страх и разочарование. На тяхно място, вкусили от чудната милост на Бог, чуваме как Той ни упътва: "Иди на планината."

Ето първата поука, която трябва да извадим от избавлението на Лот: Трябва да отидем там, където Бог ни казва.

За Лот, планината трябваше да бъде място за по-нататъшно благословение. Независимо, че бе вкусил от Божието спасение, милост и освобождение, нищо от това не бе трансформирано във вяра. Като резултат - Лот не беше зависим от Господ. Може би мислите, че човек изпитал такава спасителна благодат би трябвало да си каже: "Бях спасен от самите Божии ангели. Наистина Господната ръката е върху мен и мога да се доверя на Неговата милостива любов." Но, Лот упорито вървеше по своите си пътища и нямаше и най-малка представа какви щяха да са последствията от самостоятелните му решения.

Същото се отнася и за нас днес. Подобно на Лот, ние, които съставляваме тялото на Христос сме били спасени от Содом и сме вкусили от Неговата милост и благодат. Но, сигурни ли сме, че сме по пътя на благословието, когато следваме Божията посока?

Факт е, че на някои от местата, където Бог ни изпрати ще бъде трудно.

За годините, в които служа на Господа съм научил нещо много важно: никога да не заставам на пътя на божии мъже и жени, които са тръгнали натам, където Бог ги е насочил. Когато тези служители стигнат до мястото, където Бог ги е изпратил, може да се наложи да издържат един от най-трудните периоди в живота си. Независимо какво изпитват, това е Божият път за тях. Виждал съм унищожителния резултат, когато добронамерен, "разумен" християнин застава на пътя на такива служители, пречейки им да отидат на място, което изглежда рисковано или опасно.

Лот, който нямаше вяра се насочи към Сигор, защото беше лесно и удобно. За него това бе стъпка в правилната посока, така че той тръгна и не можа да узнае спасителната, освобождаваща полза от това да спазиш Божията точна посока.

Факт беше, че серните облаци обхванали Содом щяха да погълнат и покрият целия район наоколо. Представете си вулканичния облак, който наскоро излезе от Исландия и засегна голяма част от света. Нещо подобно е произвело и Божието осъждение над Содом. Ето защо Бог е казал на Лот да отиде в планината, а не в равнината.

В момента, когато не се подчиняваме на Божия глас, нямаме и най-малка представа от какви ужасни неща Бог иска да ни предпази. Ето Лот, който в края на краищата беше подгонен към планината от унищожителния огън. Понеже нямаше вяра, той се отчая, което доведе до кръвосмешение и други ужасни последствия. Божият път за нас никога не може да бъде такъв, Той не иска никое от децата Му да стигне до там.

Може би, точно сега се борите с някакво силно желание. Подобно на Лот, искате да действате на своя глава, без Бог. Мога да ви кажа само едно : Бъдете точно там, където Бог ви е казал да бъдете. Ако сте там, тогава сте в мир. Ако не сте в мир и не се доверите на Господ за мястото, където ви е поставил - уверявам ви, няма да Му се доверите където и да сте.

Може би нещата, които правите в момента изглеждат незначителни и не отговарят на великото ви призвание, но когато се примирите за мястото, където Бог ви е изпратил, ще бъдете благословени. Господ, Който знае как сте устроени ще ви пази, напътства и благослови повече, отколкото можете да си представите. Най-важното е винаги да вървите (или стоите), където Той ви е посочил с безкрайната си мъдрост.

Яков прекара двадесет години при Лаван извън Божията благодат и план за себе си.

По време на двете десетилетия, които Яков работи при свекъра си, той не бе под пълната Божия благодат. Напротив, той бе на място на измама. Господ беше решил да промени това и един ден каза на Яков: "Искам да вземеш дела си и да се върнеш у дома. Върни се при рода си във Ветил."

Яков направи първата си крачка към благословието. Постъпи точно така, както Бог го накара, събирайки рода си и тръгвайки към Ветил. Представям си как се е радвал, защото беше работил за Лаван двадесет години в Сирия и беше живял в разочарование, защото почти нищо не бе получил за труда си.

Години преди това, Яков бе направил сделка с Бог относно материалните неща, като подобно на много отговорни вярващи изтъкна следната причина: "трябва да осигуря семейството си". Но, ако искаме да следваме пътя до най-големите Божии благословения, трябва да следваме Неговата посоката през целия път, без значение какво ще ни струва. И сега, Бог искаше повече от Яков, имаше по-голяма цел за него.

Яков бе уморен и отегчен, когато той и целия му род стигнаха до границата на Ханаан. Тежеше му грижата за двете жени и всичките им деца, за слугите и стадата. Имаше отговорности, надхвърлящи неговите способности. Той беше и уплашен, защото скоро щеше да се срещне с брат си Исав, от когото бе открил семейното наследство преди години.

Така че, когато Яков пристигна в малко градче, наречено Села, той бе изкушен да остане там. Всъщност, той купи парче земя, започна да строи къща и дори олтар, където да се покланя на Господ. До този момент Яков бе направил крачка в правилната посока. Сега обаче, бе изправен пред опасността, която заплашва всеки, който е направил първата стъпка.

Думата "Села" означава "сигурно място."

"Села" означава зелена трева, хубав дом, добри неща. Накратко, приятното градче имаше с какво да очарова уморения от тежестта на живота Яков. То го е привлякло вероятно по същия начин, както Сигор Лот. Но, намерението на Бог за Яков беше той да Му построи храм във Ветил. Името "Ветил" означава "дом на Бога." Господ каза на слугата си: "Яков, ти посвети двайсет години от живота си на семейството и себе си. Сега искам цялото ти сърце. Искам Моето намерение да се превърне в част от твоето същество. Следователно, искам пълен контрол върху живота ти. От сега нататък ще получаващ насоките само от Мен."

За Яков, да продължи напред изглеждаше рисковано, дори опасно. Бог обаче, искаше да го благослови и той не можеше да влезе в това благословение, докато не се откаже от собствените си планове. От тук нататък не можеше да има повече измами и сделки. Бог каза на този обичан от Него човек: "Аз искам да ти предложа нещо повече от това, което можеш да си представиш и по време на този процес ще те направя слугата, който искам да бъдеш."

Възлюбени, това е една прекрасна страна на благодатта. Исус не само показва милост към нас, хвърляйки греховете ни в морето, но и ни води чрез Своята милостива благодат.

Веднъж, по време на молитва, чух Господ да ми казва: "Дейвид, ако ти бях дал шанса да управляваш собствения си живот, да правиш всичко според човешките си способности, пак нямаше да можеш да се доближиш до благословенията, които имам за теб. Аз съм начертал твоите стъпки."

Ако ще Го следваме, трябва да е през целия път, без компромиси. Това е единствения път към Неговата цел и благословение.

В Стария завет много от Божиите служители правеха първата стъпка на послушание, но недоволстваха и се оплакваха, когато нещата ставаха трудни.

Тук не говоря за нормалната човешка реакция, която всички ние проявяваме в такава ситуация. Когато сме в тежък момент и нещата ни връхлитат изведнъж, ние си мислим: "Господи, аз не знам дали ще мога да се справя. Не виждам как ще мога да премина през всичко това." В такива моменти, нашият противник се възползва, впрягайки всички свои ангели и власти в опита си да ограби, открадне и разруши вярата ни.

Скъпи вярващи, това се случва с всеки верен слуга на Бог и по този повод апостол Петър с любов ни предупреждава: "Възлюбени, не се чудете на огненото изпитание, което идва върху вас, за да ви изпита, като че ви се случва нещо чудно, а се радвайте, доколкото сте участници в страданията на Христос, за да се радвате и ликувате и когато се яви Неговата слава." (I Петър 4:12-13)

Това, за което говоря тук е сърце, което е закоравяло. Бог наказва за този заразно мърморещ и оплакващ се дух. В Стария Завет виждаме какво се случва всеки път при упорито

оплакване: Бог не го търпи. Когато Той казва на слугите си да Му се доверят, ние трябва да направим това, без да мърморим, знаейки, че Той е промислил най-доброто за нас.

Израил, по времето на Мойсей е най-очевидния пример. Хората са лагерували на Синайската планина вече една година и някак си им е станало уютно. След това е дошло слово от Господ, че трябва да излязат в пустинята и те са се подчинили.

Можете да си представите мащабите на това начинание, при което да се организират над един милион човека. Каква славна гледка е било - звучат тромпети и се развяват знамена докато се събират всички семейства и племена, идвайки под Божията разпоредба.

Това е било стъпка в правилната посока, но само след кратко време група от хора, която един от преводите нарича "сган", започва да роптае. Сърцата им са се закоравили поради трудностите и сега те гласно го показват. Скоро, тяхното мърморене заразява целия лагер и почти всички започват да се оплакват, което ядосва Бог.

Помислете за това: ето Божия народ, спасен чрез поредица от чудеса. Тълпата, избавена по свръхестествен начин от ръката на враговете си при Червено море, сега не ходеше според Божието слово. И заради тяхното мърморене и оплакване, Бог ги наказва.

Ужасни неща се случиха на Израил след това - серия от последствия, които те си докараха. Понеже се съпротивиха на Божията насока, се наложи да страдат докато цялото поколение мърморещи не измря в пустинята.

След десетилетия в служба на Господа, аз все още уча.

Мога честно да кажа, че все още съм обучаван от Господ в тази област на следване на Неговата ясна посока, особено в трудни времена. Все още се уча да не казвам: "Боже, това е. Стига ми толкова". И все още се уча да казвам: "Господи, не виждам пътя напред. Не знам от къде ще намеря благодат, за да издържа, но Ти обеща да снабдиш. Ти каза, че ще бъдеш моята сила."

Това е мястото на истинската вяра и там намираме покой: чрез пълно доверие в любовта на Господ към нас. Както Павел заявява, какво друго можем да представим пред Него, освен нашата вяра? Нито дела, нито постижения - имаме само нашата вяра в Него и това да разчитаме, че Той ще снабди всичко.

В края на всеки ден, със съпругата ми Гуен свеждаме глави и казваме: "Господи, Ти отново ни преведе."

Мили мои, Той ще ви преведе, защото иска да ви заведе до място на невероятно благословение. Може да се наложи да вършите незначителни неща. Може да се изправите пред трудности и изпитания, които да ви се сторят толкова тежки, че нямате способности да ги издържите. Но, това е тренировъчната площадка, която Бог е подготвил специално за онези хора, които обича най-много. Това е мястото, където ще опознаем Неговата същност, Неговия характер, Неговото благословение и добрина.

Трудно е да разберем, че независимо от провалите си сме ценени от Святия Бог. Обичани сме със същата любов, която Той показа на Сина Си. Той има свята цел за нас, точно както за собствения Си Син. Следователно, имаме мир, който надхвърля всяко разбиране и ние си почиваме, знаейки че Неговото благословение е над нас. Благодаря ти, Господи - Амин!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.
© 2010 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771
[The Danger of a Step in the Right Direction](#) / [Опасната стъпка в правилната посока](#)